

Maar dat wonderlijke gesprek vindt plaats. Het gesprek tussen de wijngaardenier en de eigenaar. Tussen de Vader en de Zoon. Meer nog dan Abraham pleitte voor Sodom, komt de Here Jezus Christus op voor vruchteloze mensenlevens op aarde. Niet vanwege iets in die mensen, maar vanwege Zijn eigen werk. Als Ik nu. En dat pleiten bezegelde Hij met Zijn offer aan het kruis. Twee stemmen klinken in de gelijkenis aangaande die vijgenboom. De rechthebbende stem van de eigenaar en de liefhebbende stem van de wijngaardenier.

We moeten er wel voor oppassen die twee stemmen van elkaar te scheiden en tegen elkaar uit te spelen. Dat kan licht gebeuren. De Vader wordt dan gezien als een God van toorn, die hardvochtig is en de zoon als de God van de genade. Het Oude Testament wordt zo gemakkelijk uitgespeeld tegen het Nieuwe. Maar zo moeten we het niet zien. In werkelijkheid zijn de eigenaar en de wijngaardenier één. Dit gesprek heeft iets van een geheim. Het is de kern van het evangelie. Het evangelie van Jezus Christus in Wie God omwille van onvruchtbare mensen optornt tegen zijn eigen terechte nee. Wat is het kruis van Christus anders dan dit gesprek. Nee, doorgronden kunnen we het niet. Dit evangelie is voor de mens van huis uit dwaasheid.

We mogen tot onze verwondering vaststellen, dat het feit dat we ons leven mogen voortzetten het resultaat is van dit gesprek. Een oproep is om ons te bekeren. Wat is dat: bekering? Wat wil dat grondwoord uit de Schriften zeggen. Het betekent: omkeren. Omkeren van de

onvruchtbare weg van het verderf. De weg die dood loopt. Dagelijks, voortdurend ons bekeren. Maar, zult u zeggen, kan dat wel? Je hoort vaak zeggen: Een mens moet bekeerd worden. Dat is wel waar. Maar dat klinkt wat afstandelijk en lijdelijk. Zo staat het nergens in de Bijbel. Er staat in de Schriften dat we ons moeten bekeren, actief, als eis. Is dat geen onmogelijke eis? Nee, toch niet. Het is een eis op grond van een belofte. Augustinus zei terecht: God geeft wat Hij beveelt. Wie zal, zeker door de liefde van Christus, die Zichzelf gaf tot verzoening van onze zonden, niet gaan in de wegen des Heren. Vruchtbaar zijn tot zijn eer. Ik heb soms de indruk dat er over bekering gesproken wordt als iets vreselijks, dat toch goed voor je is. Het moet, maar het is bepaald niet fijn. Het is noodzakelijk voor je eeuwige zaligheid, maar je leven wordt er niet beter op. Het is een somber bestaan. Dat is een ernstige misvatting. Bekering is: tot je bestemming komen. Het is toch helemaal in de lijn van de verwachting dat die vijgenboom vrucht draagt. Met lust en liefde.

Als we ons bekeren dan is dat, als het goed is, niet tegen heug en meug, maar dan zeg je: God is zo goed en Zijn wet is zo goed. Dan ontdek je iets van de vreugde van de wet.

En hoe moet je je nu bekeren? Wel, in de lijn van de gelijkenis zou ik willen zeggen: je kunt niets forceren. Dat doet God ook niet. Het begint, denk ik, met de overstelpende verwondering dat ons nog tijd wordt gegeven. Het is je dankbaar verblijden over de zorg en liefde van de wijngaardenier, Christus. Hem liefhebben, omdat Zijn liefde voor jou zo grenzeloos groot is. In Hem blijven, groeien, bloeien. Er komt een dag waarop de eigenaar weer komt om vrucht te zoeken. Hij zegt niet: ook al is die boom onvruchtbaar, laat maar staan. Het oordeel is opgeschort. De gelijkenis gaat over de zin van ons leven. Het is niet zo dat u en ik er toevallig zijn en moeten proberen zoveel mogelijk aan onze trekken te komen. Het gaat erom dat we niet nutteloos leven. Dat is verschrikkelijk. Dat hoeft niet. De Vader, de Zoon en de heilige Geest willen niets liever dan dat ons leven vruchtbaar is tot Zijn eer en tot heil van onze naaste, en dat we zo tot onze bestemming komen.